

ANNE FREYTAG

REALITY SHOW

THRILLER

**REALITY
SHOW**

Original title: REALITY SHOW by Anne Freytag
© 2021 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
www.dtv.de

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Kohlíčková, 2023
Cover © semper smile, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3499-3 (pdf)

A N N E F R E Y T A G

**REALITY
SHOW**

přeložila Martina Kohlíčková

VENDETA

Pro ty, kteří chápou, že (i tentokrát)
je pouze část příběhu fikce.
(A také trochu pro Brada Pitta. A Larse Eidingera.)

*Všichni jsme byli lidmi, dokud nás
rasa neodlišila, náboženství neseparovalo,
politika nerozdělila a bohatství neroztřídilo.*

Pravinee Hurbungs

SLED UDÁLOSTÍ.

Tohle nebylo v plánu. Nic z toho. Ona tam, hlaveň pistole v jeho ústech, výraz v jeho obličejí – víc než jen strach, víc než kapky potu stékající jako slzy po jeho spáncích.

„Wren.“ Můj hlas zní slabě, jako by moje ústa mluvila přes kus hadru. Jak to mohlo zajít tak daleko? Co jsem přehlédl? Proč to dělá?

Zírám na monitor. Příliš daleko od všeho, odříznutý, a přesto přítomný. Nečinný, pasivní, jen jako sluchátko v jejím uchu. Obrazovka je namodralá, všechno je namodralé, ten týpek, zbraň v jeho puse, druhá v její ruce, jeho obličej, Wren.

Myslel jsem, že ji znám. Myslel jsem, že vím, kdo je, jak funguje, co ji motivuje. Ale kdy někdo někoho zná? Myslím, *opravdu*? Ne jen slupku, ne jen to, co druhým ukazují, ne jen těsně pod kůží, ale hlouběji, až do vrstev, ve kterých to bolí. Ve kterých pohřbíváme svá tajemství jako mrtvoly na hřbitově. Kulativujeme je svými myšlenkami, podporujeme mlčením, držíme pod pokličkou, aby nenašly cestu zpět na povrch z jeskyní našeho podvědomí, srdečních komor, ledvin. Chceme je v sobě zadusit. Umlčet. A selháváme v tom.

Opírám se dlaněmi o kovovou desku stolu, povrch je hrubý, třesou se mi lokty, dívám se na obrazovku notebooku. Snažím se pochopit situaci, porozumět tomu, co se tam právě děje. Na zemi klečící muž ve vězeňském mundúru, ruce svázané za zády stahovací páskou, jeho žena a obě děti, chlapec a děvče,

schoulení na obrovské rohové pohovce, světle šedý ostrov z drahé látky, děti pláčou, matka jim zakrývá oči – a mě to nechává ledově klidným. Ona, její syn, její dcera, její prosby. *Prosím, nedělejte to. Prosím. Je to dobrý muž.* Stále ty samé věty, stejná intonace se zadržnými slzami, ucpaný nos, oteklé sliznice.

To všechno je mi jedno. Ale *ona* ne. Ona mi jedno není.

Kamery na stropě černobíle blikají, pravidelně jako tlukot srdce. A já si říkám, jak to všechno skončí – já v tomhle zatraceném bytě a ona ve skleněné krychli, kde se chystá někomu prohnat kulku hlavou. Nejlépe s miliony diváků, kteří se zatajeným dechem a jednou rukou v otevřeném sáčku brambůrků sedí jako uhranutí na svých pohovkách a křeslech. Tak to být nemělo. Tohle je špatně.

„Swifte?“ Ticho. „Swifte, jede to živě?“

Nereaguje.

„Wren,“ řeknu ještě jednou, tentokrát naléhavěji. Ale ani ona neodpovídá, stojí ke mně pootočená zády. Úzké rameno, zlomek jejího profilu, zátylek. Celé její tělo je strnulé, natažená paže i ruka. Strčí mu hlaveň pistole ještě hlouběji do krku. Výraz jeho obličeje vypadá jako výkřik, odraz jejího odhodlání. Klečí před ní, jako kdyby se modlil, potlačuje dávení, jeho dcera pláče, syn také, manželka se chvěje, už žádné prosby, jen dětský pláč. Napětí by se dalo krájet. Ticho, které cosi ukrývá, jako bychom čekali na jiskru. Na to, až všechno vyletí do vzduchu.

To všechno má nějaký důvod. Musí existovat nějaké vysvětlení. Přemýšlej, sakra, přemýšlej.

Najednou si vzpomenu. Na nahou Wren v úkrytu pod mým pokojem, na její pohled, když si dala dohromady jedna a jedna, na to, že *ona* ho chtěla mít v top ten, byl to *její* návrh. Předtím to byl jen jeden kandidát z mnoha. V té chvíli mi to nepřipadalo zvláštní, dál jsem o tom nepřemýšlel. Zpětně viděno jsem měl. Vybavuju si výraz její tváře, neústupnost v jejích očích. Moje myšlenky padají jako kostky domina, jedna po druhé, mění se ve zvěrstva v mojí hlavě, v adrenalin v krvi, v agresi a zaťaté

pěsti. Hrudník se mi stahuje, stejně tak cévy, svaly, celé tělo. Na rukou pot, v podpaží pot, na břicho pot.

Proč mi to neřekla? Jak to, že jsem to nepoznal?

„Odkud ho znáš?“ Otázku pokládám tiše. Poloha hlasu, která se ke mně nehodí. „Řekni mi, co ti udělal?“

Konečně se otočí. Přímý pohled do kamery, jako by se dívala na mě a ne jen do objektivu. Její oči jsou tvrdé a prázdné, ne zelenošedé, ale namodralé černé. *Gunmetal Blue*.

Dívá se na mě, nekonečně dlouhou vteřinu, jen můj srdeční tep a její vnitřní boj.

Pak na mě namíří druhou zbraň.

A stiskne spoušť.

92 MINUT PŘEDTÍM.

HEINER VOIGT. POCHODEM V CHOD.

Heiner Voigt stojí nahý před zrcadlem ve své koupelně a se zaujetím diriguje *Radeckého pochod*. Hlasitost skladby je ohlušující. Je to tak nahlas, až se třese i křišťálový lustr na stropě.

To je ale večer. Večer přesně podle Heinerova gusta. Nenávidí Vánoce, komerční šilenství, kterému se říká Štědrý večer. Naprosto směšné. Slaví tyhle svátky lásky už roky sám. Letos Heiner překvapil sám sebe masáží celého těla – tu malou Asiatku předtím objednal úplně spontánně přes internet jako něco k jídlu. Hodinu nato byla tady. Mai-Jin, Mai-Li, Mai-Tong? Koho to zajímá? Jeho trapézový sval je měkký jako máslo, stejně tak jeho šíje. Mai-Jin, Mai-Li, Mai-Tong měla překvapivou sílu v rukou. A exkluzivní tělové oleje. Jojobový a levandulový. Heiner už pár takových masáží zažil, vyzná se. Na závěr té dnešní se cítil jako řecký předkrm, jak byl mastný.

Heiner dal té malé Asiatce velkorysě spropitné a poslal ji pryč. Potom šel do vany, hodina v polospánku ve vířivce, na závěr zprávy z burzy. Jak bylo řečeno: Večer přesně podle Heinerova gusta. Svátky lásky k sobě samému.

Heiner cítí, jak mu kručí v břiše. Skvělé načasování. Zatímco on tady nahoře ještě diriguje, dole v kuchyni pro něj připravují jídlo. *Není to krásné, být bohatý?* myslí si Heiner. Nemusí

nic dělat, všechno může zaplatit, každého si koupit. Absolutní vítěz systému.

Z přízemí ucítí kořeněnou vůni jídla a v puse se mu začnou sbíhat sliny. Heiner nemá chuť na kachnu ani na husu nebo srnčí, žádné tradiční vánoční menu. Místo toho street food ze Šanghaje – to je rozdíl oproti těm sentimentálním nesmyslům, kterým podlehla polovina lidstva, jako jsou novorozenci, štěňata, vánoční koledy, vánoční stromky nebo vánoční výzdoba. Heiner nic z toho neuznává. Konzum nabitý kýčem, který se schovává za tradice a křesťanské hodnoty. Neposkrvněné početí, panna, která porodila Božího syna ve stáji. Ano, přesně tak to bylo.

Ale Heiner z toho vytěží to nejlepší. S dobrou náladou pochoduje koupelnou, hraje na imaginární pozoun, potřásá prudce hlavou a královsky se baví. Chodí sem a tam, pohroužený do hudby, a usmívá se, když se v zrcadle vidí, jak je nahý a dobře živý. Blahobytné břicho, které si poctivě vysloužil a léta na něm pracoval.

Heiner dupe po vyhřívané podlaze. Pokaždé když jeho pata dopadne na zem, tuk na jeho těle se otřese. Křišťálový lustr zrovna tak. *Kruh se uzavírá*, říká si Heiner. Jeho myšlenka ho rozesměje. Směje se nahlas, ale nikdo ho neslyší, *Radeckého pochod* je hlasitější.

Když se hudba rozjíždí do finále, dá do toho Heiner všechno. Jeho světlé vlasy se pohupují do rytmu, vítězoslavně zvedá ruce, je povznesený, naprosto spokojený sám se sebou a s celým světem. Na závěr skladby udělá Heiner poslední otočku a hluboce se pokloní před vlastním odrazem v zrcadle.

Když se vzápětí znovu narovná, někdo mu přiloží pistoli ke spánku.

WALTER EMHOFF. HOME SWEET HOME.

Garážová vrata se za Walterem Emhoffem zavírají jako železná opona. Jako by to byla hradba pevnosti. Až na červené podsvícení auta je úplná tma.

Walter čeká, až se rozsvítí světlo v garáži. Zvykl si na to, že pohybové senzory reagují opožděně – Smart Home by to nenažýval. Vypne motor a otevře dveře u řidiče, potom to tiše cvakne a zářivky se rozblíkají. Jasně surové světlo, kvůli kterému působí prostor obrovský a mrtvý. Betonové stěny, čtyři auta, jedno vlevo, dvě vpravo, mezi nimi Walter ve svém mercedesu. Má zpoždění. Jeho žena ho prosila, aby přijel domů dřív, ale let měl zpoždění a Walter za ní zase tak moc nespěchal – ani za ní, ani za dětmi. S Evou je rozmazlovali, všeho jim dopřáli moc – jen ne jejich pozornosti, ta byla většinou někde jinde. Evina v kanceláři jejího otce, ta jeho u nadcházejících sportovních událostí. Je jednodušší něco koupit než něco změnit. A umlčí to špatné svědomí, jako jakási materiální protiváha. Alespoň na nějakou dobu. Výsledek: rozzářené dětské oči, vděčnost, klid.

Pár minut ještě zůstane Walter sedět a zírá před sebe, pak vytáhne z peněženky snubní prsten a nasadí si ho. Nemůže ho mít na sobě, když svou ženu podvádí, to nemohl nikdy. Jako by to nebyla nevěra, když si u toho sundá prsten. Dříve uměl přepínat mezi dvěma životy jako na stisknutí tlačítka, jako televizní program. Teď ho to ale stojí čím dál víc síly, jako by

u toho sám sebe spotřebovával, pokaždé o trochu víc. Jako by byl spotřebním materiálem svých vlastních lží.

Walter otevře poslední e-mail od své asistentky, ještě jednou si přečte, jaké pořídil dárky pro svou ženu a děti – i tento rok byl opět velkorysý, potom vystoupí, jde k zavazadlovému prostoru a otevře ho. Dvě velké papírové tašky. Walter nahlédne dovnitř. Balicí papír je se vkusnými vánočními motivy, jedna stuha je ozdobená skořicí, na druhé visí malá vánoční dekorace. Každý, kdo ho zná, ví, že on sám by to tak nikdy nezabalil. Je to tak zřejmé, že by ho to rozesmálo, kdyby to nebylo tak smutné. Walter nenávidí vánoční svátky, to prolhané přetvářování, to „dělání jako kdyby“.

Zhluboka se nadechne, vypne hrud' a udělá krok zpět. Ucha papírových tašek se mu zařezávají do prstů. Potom zmáčkne podlouhlé tlačítko na dálkovém ovládání a dveře kufru se samy zavřou jako mávnutím proutku. Je to precizní, plynulý pohyb, který má Walter rád. Tak technický a nelidský.

Když vyrazí směrem ke dveřím, všimne si kamery na stropě. Je namířená na něj jako světlo na pódiu. Walter se podívá přímo do ní a usměje se jako na publikum, jako by byl hercem, který se chystá vstoupit na scénu.

Bezpečnostní dveře se automaticky otevřou, Walter vejde do domu a dveře se zavřou. Krátce nato světlo zhasne.

VE STEJNOU DOBU NĚKDE JINDE. WELL THEN...

Na monitoru je deset malých oken. Obývací pokoje, kuchyně, vánoční stromečky, dárky, krby, velké děti, malé děti, muži v oblecích, ženy ve svátečních šatech, děvčata s volánky, chlapci se vzorovanými svetry. Deset malých černobílých světů s modrým nádechem. Jako by ležely pod některým z těch filtrů, které se používají ve filmech se spoustou bojových scén. Colour Grading. Temné a hrozné. Emhoff stojí s dvěma taškami ve své garáži a strojeně se usmívá do kamery. Pak vejde do domu.

„Je uvnitř,“ řekne Swift.

Finch přijde k němu a opře se dlaněmi o desku stolu. „A co ostatní?“ ptá se.

„Ty taky. Emhoff byl poslední.“

„Dobře,“ řekne Finch. „Tak to zavři.“

WALTER EMHOFF. PAYBACK.

Zase si pouští *Ave Maria*. Pouští si to každý rok a každý rok jí to chce Walter vypnout. Je to tak krásné a děsivé zároveň. Opus 52, No 6, D 839, Franz Schubert. Walter neví, čím to je, ale má pocit, jako by ho tato skladba odhalovala jako hříšníka. Jako by ta sopranistka věděla o všem, co kdy udělal. Jako by právě ona ztělesňovala všechno utrpení, které kdy způsobil.

Před třemi lety s tím vším Walter přestal, od té doby uspokojuje svou závislost jinak – a snaží se ji vytěsnit, zapudit špatné svědomí už v zárodku. Je to závod, který ho čím dál víc unavuje. Jako by byly ty lži moc těžké na jedna bedra. Minulost ho dožene, to je jisté, pravděpodobně tehdy, až to bude nejmíň čekat.

Walter cítí, jak se něco dotkne jeho pasu, a trhne sebou. Eva ho obejmě.

„Je ti dobře?“ zeptá se.

„Byl to dlouhý den,“ odpoví vyhýbavě Walter.

„Pokaždé je to dlouhý den,“ odvětlí Eva. Stojí před ním, o půl hlavy menší, a dívá se mu přímo do očí. „My jsme dlouhý den.“

Walter ví, co tím myslí, a přikývne.

„Bylo by hezké, kdyby ses kvůli dětem mohl tvářit, jako že jsi tu rád. Víš přece, jak jsou citlivé. Především Antonia.“

„Ale já tu jsem rád,“ odpoví.

„Ano,“ řekne jeho žena.

Walter ji vezme za ruku. „Opravdu jsem,“ zopakuje.

„Myslím, že by to šlo přesvědčivěji,“ usměje se Eva. A *Ave Maria* začne hrát znovu od začátku – zazní tóny harfy. Walterovi se z toho dělá špatně.

Ani se nepohne, jen tam tak stojí a pozoruje svou ženu. Je krásná, vždycky byla krásná. Blond vlasy po ramena, tvář odrážející její inteligenci, šedomodré oči, drahé náušnice a přísně semknutá ústa, která prozrazují, že se častěji trápí než směje. Jeho dcera jí bude jednou velmi podobná. Na první pohled hezká, na druhý zklamaná.

Eva se na něj upřeně dívá, jako by chtěla nahlédnout do jeho nitra, pochopit ho. Sopranistka zpívá dál, zní to jako žalozpěv, přidává se sbor, Walterův tep se zrychluje. A pak si představí, jak to všechno kolem sebe rozmlátí. Jak sáhne ke krbu po pohrabáči a vrhne se na perfektně nazdobený vánoční stromeček, zleva, zprava, zleva, zprava, úder seshora a zespodu, ze všech stran. Walter si představuje, jak se vánoční ozdoby rozletí na červené a zlaté střepy, představuje si, jak s láskou nazdobené dárky letí přes obývací, jak se trhá balicí papír, krabice s malými Santy narážejí do stěn a končí promáčknuté na podlaze. Walter si představuje, jak křičí z plných plic, jak ještě nikdy nekřičel – a Walter křičel často.

„A jsi si jistý, že je ti dobře?“ ptá se Eva.

Walter přikývne.

„Dobře.“ Odmlčí se. „Když je to tak, dojdu pro děti.“

Zní to trochu jako otázka, a tak Walter řekne: „Ano,“ a usměje se.

Eva chvíli váhá, pak se otočí a projde prostorným obývacím pokojem. Waltera upoutá její ladná kočičí chůze, jako by se skoro nedotýkala podlahy. Jde po schodech nahoru do prvního patra. Walter sleduje, jak mu postupně mizí z dohledu její hlava, pak záda, zadek, nohy. Když už ji nevidí, snadněji se mu dýchá.

Walter tam stojí bez pohnutí, ztracený muž, navenek má všechno, život jako z učebnice. Manželství jako z učebnice,

rodina jako z učebnice, kariéra jako z učebnice. Je to jako na nějaké brutálně zretušované fotce, na které už ani není focená osoba poznat. Moc hladká, moc šťastná, moc dobrá, než aby byla opravdová. Na něj to sedí. Jeho život je jako oblek na míru někoho jiného.

Někdy chce Walter prostě strhnout fasádu. Osvobodit se pravdou ze lži. Ale pravdu neřekne. Protože jsou věci, které jsou moc velké na to, aby se k nim přiznal. Ty se berou do hrobu.

Při této myšlence slyší Walter kroky na schodech. Jejich zvuk je повеlem k veselé tváři. Startovní výstřel: Připravit, pozor, start. Walter vzhledne, maskován svým úsměvem. Ve stejném okamžiku však ucítí, že něco není v pořádku. Tak jako jeden lhář pozná druhého. Neumí říct, čím to je, jen že to tak je. Koutky jeho úst klesnou, mezi obočím se objeví hluboká vráska. A v tu chvíli to pochopí. Je tu moc nohou. Malé jeho děti, mezi nimi jeho ženy a za nimi pár černých kanad, dva páry, tři páry. Jdou ve stejném rytmu.

Walter zírá na schody. Na nohy, které se objevují, na těla, obličej. Nejdřív jeho děti, pak jeho ženy, všechny stejně bleďé. Osoby, které je následují, mají masky a černé kombinézy. Walter ví, co to znamená. Ví to, člověk některé věci prostě ví.

„Dobrý večer, pane Emhoffe,“ řekne mužský hlas, který Walter nepoznává. „Je nám líto, že přepadáme vaši rodinu takhle na Štědrý večer. Ale obávám se, že se tomu při braní rukojmích nedá vyhnout.“

V JAKO VENDETA.

Být s ním v jedné místnosti se zdá být nereálné. Jako by se její život na určitém místě zastavil a nyní pokračoval o několik let později někde úplně jinde. Naposledy ho viděla, když jí bylo šestnáct. Byl pošmourný dubnový nedělní večer po závodech. Stěrače stíraly přední okno na nejvyšší rychlost – vpravo, vlevo, vpravo, vlevo. Ještě si pamatuje, jak otravně to znělo. Jako by nebyly ve formě. Rádio hrálo potichu – nějakou píseň, na kterou už si nevzpomíná. On řídil. Seděla se sklopenou hlavou na sedadle spolujezdce se sportovní taškou na klíně. Nemluví. Když přijeli před internát, zastavil jí jako obvykle před hlavním vchodem a rozloučil se slovy: *Tak zítra*. Pak už ho nikdy neviděla.

Až teď. Až do téhle chvíle.

Stojí v obrovském obýváku v obleku a kravatě, zvláště opuštěný, jako loutka. Při pohledu na něj to v ní začne vřít. Staré vzpomínky se derou na povrch, hlásí se o pozornost, doutnající oheň, ze kterého vzejde obrovský požár.

Když k němu jde blíž, uvědomuje si, že ho vytěsnila víc, než si myslela. Její nohy ji nesou, pohybují se krok za krokem směrem k němu, zatímco pod maskou se její tvář začíná pomalu hroutit. Zapomněla, jak je vysoký. Ale nezapomněla, jak ji zesměšňoval. Když si na to vzpomene, jako by se protrhla hráz. Začne plakat, ale nikdo to nevidí, místo ní se navenek směje Guy Fawkes na její masce.

Podle výkladového slovníku je pomsta citově motivovaná osobní odplata za zlý čin, především za osobní křivdu.

Tehdy byla ona myš a on kočka. Tentokrát je to opačně.

Jen on o tom neví.

FERDINAND LITTEN. SERVES YOU RIGHT.

Felicitas sedí za křídlem a hraje *The Christmas Song* – Ferdinandovu nejoblíbenější vánoční skladbu. Především když ji hraje ona. Od ní to zní tak jednoduše, jako by to mohl zahrát každý, i on s jeho oběma rukama levýma. Ferdinand leží se zavřenýma očima na pohovce. Užívá si tu chvíli, svůj rostoucí hlad, pocit prázdného břicha, které čeká, až bude naplněno. Ruth strávila celý den v kuchyni. Připravuje štědrovečerní večeři, srnčí pečení se špeclemi, voní to po celém domě. Později budou jablka v županu s karamellem, protože Nikolas a Pauline to tak mají rádi. Dvojčata jsou ještě ve svém pokoji. Greta je vykoukala a teď jim pomáhá s oblékáním. Ferdinand slyší, jak se nahoře smějí, a musí se sám usmát. Bezstarostný, bezelstný dětský smích. Julian býval taky takový. Teď je toho opakem.

Ani tento rok nenapsal, žádný e-mail, žádné vánoční přání. Ferdinand mu přání poslal. Jen pár řádek. *Veselé Vánoce, doufám, že se máš dobře* – něco v tom smyslu. Krátce před svátky ho přepadla sentimentální chvilka. Jinak není náchylný k emočním výlevům. Život je drsný, ale nespravedlivě. Filozofie, které se přizpůsobil. Ferdinand si vybavuje poslední věty, které si se synem ve vzteku řekli, pohrdavý výraz v Julianově tváři těsně předtím, než odešel. Ten pohled se vypálil Ferdinandovi do paměti. Jako fotka v jeho hlavě, kterou nemůže vymazat.

Ruth pokračuje v přípravách v kuchyni, Ferdinand slyší, jak zvedá a zase pokládá litinovou poklici, v pozadí hučí trouba. Příjemné zvuky domova. Přesně to, co teď potřebuje. Poslední roky byly náročné – a tenhle obzvlášť. Nechce o tom přemýšlet. Soustředí se na zvuk klavíru, ale stejně ho vzpomínky vtáhnou, nechává si přehrát poslední měsíce, vrcholy a pády – v čele s Felicitasiným potratem. Devatenáctý týden, holčička. Následující dny ho sžíraly. Především bezmoc a vztek, že je vydán napospas hříčkám osudu. Ztráta kontroly, noční můry. Alespoň obchody běžely dobře. Litten & Partner si stojí solidně. *Přímočaře, vytrvale, spolehlivě*, slyší Ferdinand reklamní slogan své firmy. A pak také jak se otevírají dveře do kuchyně. Žádné vrzání, jen tichý zvuk, jako by dům šeptal.

Ano, svátky mu udělají dobře. Klid a čas s rodinou. Vlněné ponožky místo polobotek. Práci nechat chvíli být, vyspat se, pohrát si s dětmi, Paulinu konečně naučit jezdit na kole, pár masáží, milovat se se svou ženou, pít s ní víno a chodit do sauny, v noci sedět ve vířivce na terase a dívat se na hvězdy. Ferdinand cítí, jak se mu s výhledem na následující dny uvolňuje čelo a těžknou mu víčka. Je unavený, těsně před usnutím, zvuk klavíru je jako ukolébavka, vůně sváteční pečeně navozuje teplo a bezpečí. Chvíle pozastavení v tom všem shonu, která mu připomene vánoční večery jeho dětství. On jako malý chlapec v obývacím pokoji svých rodičů, vůně jedlového jehličí a zapálených svíček, šustění při rozbalování dárků.

Najednou si uvědomí, že Felicitas přestala hrát – ne na konci, ale uprostřed skladby. Ve vzduchu je cítit syntetika, kov. Žádné hrnce, žádný rachot, žádný dětský smích, už je slyšet jen trouba. Nálada se změní ve zlomku vteřiny. Do Ferdinandových svalů se vrátí napětí, do jeho čela, paží i nohou. Otevře oči a hledí do hlavně pistole. Osoba za ní je maskovaná.

„Dobrý večer, pane Littene,“ řekne ženský hlas.

„Mé jméno je Jay. Budu vás mít dnes večer na starosti.“

HARALD LINDEMANN. TOP GUN.

Přesně takhle si letošní Vánoce Harald představoval. Správná společnost – Markus, Johannes a Kai, správná atmosféra – rozjařená a nespoutaná, správné místo – jeho chata v horách, ve čtyřech ve sněhové kouli v útulném teple. Praskající oheň, dvě prostorné ložnice s vlastní koupelnou – dostatečně vzdálené od sebe, obývací pokoj s jídelním koutem a plátnem na promítání, prostorná pohovka s kožešinami a dekami, na parapetech hořící svíčky, paroží na stěnách vrhající stíny na podlahu. Celá řada zaměstnanců pečující o jejich blaho.

Harald se zahledí na bohatě zdobenou jedli před oknem. Venku je jen sníh a v dálce ve tmě údolí se svými vesnicemi – rozeseťá světýlka, která zdálky připomínají, že existují i jiní lidé. Ale ti Haralda nezajímají. Maloměstáci a prostáčci, kteří mu nikdy nerozuměli. Markus láskyplně položí ruku Haraldovi na rameno, on a jeho přátelé se baví, smějí se, popíjejí víno, mají puštěné kýčovitě americké koledy. Všechno je perfektní, jako v nějakém vánočním filmu. Odříznutí od zbytku světa, oni, čtyři králové na svém trůnu v horách.

Nikdo by to do něj neřekl, to všechno. Tolik peněz, úspěch, nemovitosti a cenné papíry. Snad s výjimkou jeho matky, ta v něj vždy věřila, Bůh dej pokoj její duši. Harald byl vždycky jiný. Už jako chlapec. Dnes má přesně tohle rád – komplikace, osobitost, to teprve dělá z jeho života jeho život. Dříve byl

prostě jen moc malý, moc cynický, moc teplý. Homosexuál v rakouském zapadákově. Na dospívání nic moc, ale hodně ho to naučilo. O lidských nedostacích, propastech, lůze.

Koukejte, přichází teplouš, co nemá tátu.

Ten byl určitě taky teplej, proto vypadl.

Přesně, za svým milencem.

Harald se tvářil, jako by mu to bylo jedno. Většinou se mu to dařilo, jen o Vánocích to bylo těžké. Svátky vždy miloval. Třpyt, vánoční ozdoby, sních. Už jako dítě, jako malý rozmazlený pose-ra, za kterého všechno dělala maminka. Protože chtěla napravit to, co jeho otec pokazil: tvářil se, že Harald neexistuje, jako nějaká nemoc, u které člověk doufá, že zase zmizí. Místo toho zmizel on. K nějaké jiné ženě do nějakého jiného města. Harald ho nikdy nepoznal. I když si to setkání často představoval. Otec, který hledá ztraceného syna a najde ho, všechno mu vysvětlí, a Harald, který mu vše odpustí. Časem fantazii nahradila realita. Tedy že ho otec nikdy nehledal, protože ho najít nechtěl. Že mu byl ukradený, byl chybou z minulosti, a jeho otec kretén.

Harald to dotáhl daleko. Někdy se sám sebe ptá, jestli tomu tak je, protože ho chtěl ohromit, ten přízrak, který s sebou vlácel jako prázdné místo celý život. Aby mu to natřel, aby mu ukázal, jakého bezvadného syna propásl. Každý stupínek na kariérním žebříčku byl jako další *Fuck you* pro něj. Tímto stylem to dotáhl až úplně nahoru. On, miliardář, teplej syn obchodníka s léky z nějaké díry v Rakousku. Parádní příběh. Antihrdina.

Při té myšlence se Harald usměje – a také při pomýšlení na kamarády z dětství, ze školy, kteří v tuhle chvíli v celé své průměrnosti slaví Vánoce dole v údolí. Se svými tlustými manželkami a zkaženými dětmi, které nepadly daleko od stromu. *On* padl daleko. Když to teď vidí zpětně, je to požehnání.

Jeden ze zaměstnanců přijde k jejich stolu a dolije jim víno. Harald se snaží rozpomenout na jeho jméno, ale zapomněl ho – ten mladý muž pro něj pracuje poprvé. Harald je jinak dobrý na jména.

„Jsou pánové připraveni na první chod?“

„Jsme?“ předá Harald otázku dál.

Markus pokrčí rameny. „Raději tak za čtvrt hodiny?“

Johannes a Kai přikyvuji. „To zní dobře,“ řeknou.

„Milerád,“ odvěti číšník a lehce se ukloní. „Pak tedy za čtvrt hodiny.“ Otočí se a v tu chvíli někdo zaklepe na dveře. Pozastaví se slovy: „Očekáváte ještě další hosty, pane Lindemanne?“

„Já... ne,“ řekne Harald a tázavě se podívá na Markuse.

„Ty ano?“

Markus zakroutí hlavou.

„Mám to vyřídit?“ ptá se zaměstnanec.

„To není nutné.“ Harald se zvedne ze své židle. „Děkuji.“

V zádveří je chladno, těžké závěsy držely chlad venku. Harald je přiopilý, předtím u stolu mu to nepřipadalo, ale teď jak jde, tak to cítí. Slyší, jak se ostatní vedle smějí, a podvědomě se usmívá také. Hraje píseň od Elly Fitzgeraldové, Haraldův pohled padne na jeho bačkory z jehněčí kůže a i ty ho pobaví.

Když opět vzhledne, vidí, že okénko ve vstupních dveřích je zamlžené. Nevidí, kdo je venku. Ta situace připomene Haraldovi písničku *Ding Dong* od skupiny Erste Allgemeine Verunsicherung. Už roky si na ni nevzpomněl. Hlavou mu běží útržky refrénu. „Nikdy neotvírejte dveře, nikoho nepouštějte dovnitř, nikdy neotvírejte dveře, nikdy nebuďte doma,“ zpívá si Harald tiše, zatímco pravou rukou vezme za kliku a stiskne ji.

Dveře jsou otevřené. Ledový vítr. Tři černě oděné postavy s namířenými zbraněmi a maskovanými obličejí.

„Pane Lindemanne,“ řekne ta uprostřed. „Prosím odpusťte nám, že jsme k vám tak vtrhli o Vánocích. Ale vy budete dnes večer součástí naší show.“

VITAMIN D.

Ten toaletní stolek se zrcadlem a zlatými žárovkami mi pokaždé připomene Las Vegas. Magpie ho objevila, když rušili nějaké varieté. Říkala: *Pro takovou show potřebujeme takové zrcadlo.* Pomalu začínám chápat proč. Je přesně tak za hranou jako celá tahle operace. Stejně jako ten týpek proti mně. Tahle moje verze optimalizovaná na influencera. Vlasy na tři milimetry, opálení ze solária a tilko s tanečnicemi hula hula. Kvůli téhle pakárně jsem zhubl šestnáct kilo. Trénoval jsem sedm dní v týdnu několik měsíců v kuse, hladověl jsem, abych stáhl podíl tuku v těle pod jedenáct procent – a to všechno jen kvůli *jednomu* večeru.

Při téhle myšlence zakroutíme já i influencer simultánně hlavou. Neustále mě to rozčiluje, že on je já. Jako filtr z Instagramu, který se dokázal dostat až do reality. Už je nepoužívám, ty filtry, protože je nepotřebuju. Nic na mně není pravda, ale všechno je pravé. Dokonce i ten pekáč buchet na břiše. Ale dostat ho tam mi trvalo. Pracoval jsem na něm skoro rok. Na plný úvazek. Ale máloco generuje tolik sledujících, jako když se polonahý podíváš zlým pohledem do kamery. Nejlépe lehce zpocený po právě končícím workoutu nebo ještě mokrý ze sprchy. Jedna skupina mladých žen kvůli mně vymyslela hashtag #sexonlegs. Takže se to vyplatilo.

Nejdůležitější je, aby to vypadalo co nejjednodušeji. Nejlepší jsou fotky, které vzbuzují dojem, že vznikly jen tak mimochodem, náhodně, a ne plánovaně a strojeně s osvětlením a korektorem,

který ti zakryje kruhy pod očima. Zdánlivě spontánní a s dobrou náladou. *Vždy* s dobrou náladou, i když v zákulisí tiše nadáváš a chlastáš jeden proteinový koktejl za druhým, zatímco sleduješ svoje spolubydlící, jak jedí pizzu. A můj otec si myslel, že nemám žádnou výdrž. Žádnou disciplínu. Žádný *drive*, jak tomu říkal. Pořád ho ještě slyším, jak říká: *Tobě chybí drive, chlapče. Nic prostě nedotáhneš do konce.* Vydám při té myšlence pohrdavý zvuk. Kdyby mě teď viděl...

Pravda je, že *drive* mi nikdy nechyběl, jen jsem neměl žádný konkrétní cíl. Žádný důvod se namáhat. Byl jsem mikroskopickou molekulou v mlze života. A teď jsem to já, kdo ty molekuly řídí.

Ze začátku jsem toho *influencera* hrál, ale od určité chvíle se obávám, že on hraje mě. Jako bych časem podlehl sám sobě – skvěle naladěný, úplné sluníčko, díky soláriu, vitamínu D a placeným příspěvkům. Povrchnost *pays off*. Už i mluvím jako oni. *Pays off*. Stejně nice. Why not? Really?

Zvednu se z černé divadelní sedačky a o pár kroků ustoupím. Ten frajer v zrcadle vypadá docela hustě – a není mi moc podobný. Má skoro osm milionů *followerů* na Instagramu, já tam ještě nemám ani účet. Lidé si myslí, že vědí, kdo jsem, a přitom neznají ani moje jméno. Jsem dokonalá iluze. Proto budu dnes večer moderátor. Protože jsem po otci zdědil ostré rysy. A po matce výmluvnost a pohotovost. Já jsem moderátor, protože nemám problém se zesměšnit před miliony lidí. Protože mi nevadí mluvit na kameru, jako by to byl opravdový protějšek. A v neposlední řadě protože *sex sells*. Nikdy bych nepokládal za možné, že může někdo dostat tolik nabídek k sexu – průměrně třicet čtyřicet za den. Člověk by mohl být téměř domýšlivý.

Neuvědomuji si, že do mě projektují své představy. Nechávám své sledující rozhodovat, jestli budu mít vousy, nebo ne, vlasy dlouhé, nebo krátké, triko, nebo nátělník, *business styl*, nebo *casual*. Jsem jejich výtvar, produkt, který vytvořili – a který teď ovlivňuje je. Dalo by se říct, že jimi manipuluju, ale to zní

moc negativně. Proto se tomu říká influencer. Moderní nemoc, která se šíří velmi rychle.

Lidé kupují, co ukáží do kamery, oblékají si, co já nosím, používají stejný deodorant nebo sprchový gel, protože věří, že mi tím budou blíží, budou mít kousek mě, protože jedí stejnou čokoládovou tyčinku nebo nosí boxerky. Stádo ovcí se smartphonem a Apple pay.

Partneři financovali převážnou část naší operace. Vitamin D, který každé ráno s úsměvem pozvedám, sportovní náradí, proteinové koktejly, módní značky, které mi posílají své nejnovější kolekce. Dostávám vzorky a poukazy a pozvánky na akce. Zavalují mě svými debilními produkty a falešnou laskavostí, abych o nich řekl něco milého. Jeden dva příspěvky, ve kterých ze sebe vyblíju něco idiotského jako: *Já to používám každý den.* Nebo: *Mňam, můj absolutně nejoblíbenější jogurt. A je úplně bez živočišných bílkovin.* Nebo: *Tohle je zdaleka ten nejlepší šampón, který jsem kdy měl.*

Už asi rok neplatím, když jdu do restaurace – udělám jen pár příspěvků. Když nemají volný stůl, nějaký uvolní. Jsem totiž chodící záruka úspěchu. Umělá postavička od hlavy až k patě, která se usmívá na povel. Finch jednou řekl: *Jsi ta nejkrásnější lež, jakou jsem kdy viděl.* Myslím, že to dobře vystihl.

Podívám se na hodinky. Ještě sedm minut.

„Okay,“ řeknu svému odrazu v zrcadle. „Zvládneme to.“

Lupnutí v uchu, pak slyším Finche, jak říká: „Všechno v pohodě?“

„Jasně,“ odpovím.

„Mám tě povzbudit, nebo mlčet?“

„Mlčet.“

„Okay,“ řekne a pak už nic.

Zavřu oči. Je to pocit jako krátce před seskokem. Volný pád, zatímco stojím oběma nohama na zemi. Nikdo netuší, co za chvíli spustíme. Lavinu takových rozměrů, která tady ještě nebyla. Už několik dnů naznačuju, že se bude dít něco opravdu

velkého. Něco, co tu ještě nebylo. Pár inteligentů sází na mé nahé fotky. Jiní se ptají, jestli nahraju nějaký song, jiní zase, jestli jsem dostal roli ve filmu. Omezenci, kterým nejde o nic jiného než o slávu a peníze.

Otevřu oči a dívám se do tváře dnešního večera. Jeden z mozků této operace. Jedno z mnoha koleček, bomba, která tiká v úkrytu. *Master of Ceremony*, říkám si a sahám po telefonu. Ještě poslední boomerang před zrcadlem z Vegas. Titulek: WE ALL BLAME SOCIETY. BUT WE ARE SOCIETY. #getready #theshowmustgoon #zacharywiseman.

HANNELORE KÖSTEROVÁ. FILANTROPKA.

Už se to nedá popřít. I když si to Carolin nechce přiznat. Stav její matky se viditelně zhoršuje. V šestadevadesáti letech to není tak znepokojivé. Přesto je to zvláštní, že žena, která odjakživa tahala za nitky, zeslábla natolik, že už je ani neudrží. Dna, revmatická artritida, stařecká cukrovka. A pak ty obskurní příběhy, které už nějaký čas vypráví. *Vzpomínky*, jak jim říká. Carolin je přesvědčená, že to jsou smyšlené báchorky – což u demence bývá často průvodní jev. Její matka o tom nechtěla ani slyšet, než jí byla před pár měsíci diagnostikována. *Panečku*, řekla jen.

Občas, většinou večer, než jde spát, udělá Carolin matce radost a vyslechne si pár jejích „příběhů“. Smyšlená jména a osudy, o kterých je ale naprosto přesvědčená. Nedávno si společně prohlížely stará fotoalba, obrázky cizích tváří, které její matku náhle rozplakaly. Nikdy nebrečela. Co si Carolin pamatuje, nikdy. Nebyla bezcitná, ale taky ne sentimentální. Manažerka, která dělá intuitivní rozhodnutí a tvrdě je pak prosazuje. Tímto stylem vytvořila její matka z pár malých hotelů v Mnichově celosvětový luxusní hotelový komplex v hodnotě několika miliard. Vždycky uměla tahat za nitky. Cíleně využívala zdánlivou bezradnost a okouzluující naivitu. Omotala si spoustu mužů kolem prstu. Jeden z nich byl Carolinin otec. Když se tenkrát vzali, stala se manželkou, ale nikdy ne jeho ženou. Vzala si jeho

jméno, ale v srdci vždycky zůstala Brennerová. *Dekolt a rozum, to jsou její zbraně*, říkával dříve rád Carolinin otec. Ona sama chtěla vždycky být jako její matka. Krásná žena, kterou mocní tohoto světa nejprve podceňují a pak se při jednáních třesou hrůzou. Teď už je spíš stín sebe samé. Malá stará dáma s ohnutými zády a nemocnými koleny. Přísný pohled jí zůstal, ten a zřetelná neústupnost a síla vůle. Ale samotná síla vůle nestačí, když svaly už nevládnou. Její matka zkřehla, zůstala už jen ta část člověka, která se připravuje na smrt. A na rozloučenou vypráví pár příběhů, jako by si chtěla obléknout kabát ze lži, než opustí tenhle svět.

Carolin se nejprve nechtěla nastěhovat zpět k matce, do toho ohromného domu, ve kterém a ze kterého už vyrostla. Od té doby sem chodila jen na návštěvu. Host na místě, kde se učil chodit a mluvit. Její dětský pokoj tam stále je. Stejně tak jako jejího staršího bratra. Dvě muzea, ve kterých se zastavil čas. Jeden modrý a jeden růžový pokoj, propojené společnou koupelnou s vanou a dvěma umyvadly. Carolin se nastěhovala do jednoho ze dvou pokojů pro hosty v prvním patře. Stačí, že se v pětapadesáti stěhovala zpět ke své matce. Růžový dětský pokoj by byl vážně už moc. Návrat do mládí v poslední třetině života.

Carolin žije raději v hotelu. Má luxusní apartmá sama pro sebe, bazén a wellness ve vedlejších dveřích, pokojový servis, na výběr ze tří restaurací a služby concierge. Možná to není Brenner's New York City, ale je to její srdcová záležitost. Hotel, kterým všechno začalo.

Carolin vede evropský trh. Tradiční hotely. Přesto byla zklamaná, když před šestnácti lety převedli zámořskou část podniku na jejího bratra Leopolda. Ne úplně překvapená, jen zklamaná. Také by bývala šla ráda do zahraničí, ukázala Německu záda – alespoň na čas. Ale Leopold je starší a nezapomínejme, on je syn a pak je tu ještě Beth a děti. Americká rodina jako z učebnice, zatímco Carolin zůstala bezdětná. Vdaná za hotel, žena s kariérou a ambicemi, avšak bez muže.

Carolyn Brenner Hotels zmodernizovala, zavedla kvótu pro zaměstnávání žen a mateřskou školku v každé evropské pobočce. Založila radu zaměstnanců, která sbírá a diskutuje nejrůznější požadavky a podněty. Iniciovala výměnný program, který umožňuje personálu pracovat v jiném hotelu a poznávat nové země, lidi a učit se nové jazyky. Byla pětkrát po sobě zvolena v manažerském magazínu podnikatelkou roku – za což ji matka nikdy nepochválila. Žádné uznání, nic. Ve stejné době přivedl její bratr svou ženu třikrát do jiného stavu a zaměstnal tři manažery, aby neměl tolik práce. To připadá matce velkolepé. *Leopold se naučil delegovat. To dělá dobře. Mně se to nikdy nepodařilo.*

Leopold. Úžasný Leopold.

Chtěl vlastně Vánoce strávit s nimi v Německu. *Člověk neví, jak dlouho tu matka ještě bude*, říkal nedávno do telefonu. Krátce poté to však kvůli nějaké pracovní schůzce zrušil. Carolyn si říká, za co platí svým třem manažerům, když se na každou schůzku musí osobně dostavit.

Opravdu se na bratra těšila. Na něj a na děti – na Beth zas tak úplně ne, ale tu mohla klidně ignorovat. Neviděli se s Leopoldem skoro čtyři roky. On bude slavit se svou rodinou a Carolyn stráví další večer sama před televizí. Matka se odpoledne necítila dobře, tak ji Carolyn odvedla s šálkem levandulového čaje do postele.

Menu, které Roswita připravila, bylo naprosto špičkové, ale Carolyn by si při jídle ráda s někým popovídala, měla společnost, bavila se.

V tu chvíli se otevrou dveře obývacího pokoje a dovnitř vstoupí její matka.

„Zaspala jsem Vánoce,“ řekne svým starým hlasem. „Prosím, odpusť mi to.“

„Nic se nestalo,“ řekne Carolyn, „byla jsi jen unavená.“

Matka jde blíž. Má na sobě dlouhou noční košili a rozpuštěné vlasy, tenké bílé vlnité prameny jí padají na ramena. Malé strašidlo s vrásčitou pletí.

„Na co se díváš?“ ptá se.

Carolin pokrčí rameny. „Vlastně na nic.“

„Ráda bych se dívala na vánoční koncert, kdyby ti to nevadilo.“

„Pro mě za mě,“ řekne Carolin. „Na jakém programu to dávají?“

„Na hr4, předpokládám,“ řekne její matka a sesune se do ušáku.

Carolin přepne televizi. Sedí spolu v šeru obývacího pokoje, vedle bohatě nazdobeného vánočního stromku, dvě osamělé ženy, kterým navenek nic neschází.

Koncert zrovna začíná, moderátor ohlašuje první hvězdu. V tu samou chvíli přináší Roswita z kuchyně na malém podnose dvě sklenky portského. Když ji Carolin uvidí, vzhledne a usměje se. *To je milá pozornost*, říká si. Ticho najednou prořízne výkřik. Podnos se sklenkami letí obloukem pokojem.

Ozve se sametový ženský hlas: „Dobrý večer, dámy.“ Zní to tak přirozeně, jako by byla ta žena pozvaná a jen se trochu opozdila.

Roswita tam stojí s otevřenými ústy, Carolin se trhnutím otočí za hlasem a v tu ránu vidí několik pistolí, které jsou na ni namířeny.

„Koukám, že už jste opět vzhůru, paní Kösterová,“ pokračuje žena v proslovu. „To máme štěstí, už jsme si mysleli, že jste zemřela.“

Carolinina matka se pomalu zvedne z křesla, zdá se křehká, avšak zcela beze strachu.

„Kdo jste a co chcete v mém domě?“ zeptá se tvrdě.

„Přišli jsme, abychom vám zprostředkovali soudní proces, paní Kösterová,“ odvětí žena s maskou. „Když jste ten norimberský tenkrát propásla, mysleli jsme, že bychom přivedli soud za vámi.“

„Soud?“ ptá se Carolin, když se jí konečně zase vrátí hlas. „Myslím, že nevíte, koho máte před sebou. Moje matka dělala celý život samé dobré skutky.“

„To bych ani neřekla. Co myslíte, paní Kösterová?“

JOSUA SIEVERS. LA DOLCE VITA.

Kdyby loňský rok probíhal jinak, tak jako ten předešlý, pak by byl nyní Josua s pravděpodobností hraničící s jistotou se svou bývalou ženou a dětmi v Kitzbühelu. Jeho asistentka by opět zamluvila chatu, ve které s rodinou byli už tolikrát – tři ložnice, vyhřívaný přelivový bazén s výhledem do údolí, Vánoce a Silvestr na horách, přes den na sjezdovce, předtím a potom pár masáží, skvostné bio jídlo a potom odpočinek u nějakého seriálu nebo dobrého románu. Štědrovečerní ráno by seděli s veselým výrazem u snídaně a pak by si šli z cesty – nebo na nervy. Neviditelní zaměstnanci by vše připravili a zase sklidili, navenek by se to tvářilo perfektně, s láskou prostřený stůl, teplé houstičky, domácí jahodová marmeláda, čerstvě překapaná káva, prašan za okny a modrá obloha – a nikdo by si to neužíval. Jen by to stálo peníze. Od určité chvíle se s Julií už nehádali. Místo toho ty stále stejné výrazy v obličeji, které už dávno nic nevyjadřovaly – snad jen nudu a rezignaci, částečně skryté za mírně zvednutými koutky úst. Kdyby vše zůstalo při starém, mlčky by seděli v perfektní chatě s dětmi, které by zíraly do mobilů, dvě živoucí mrtvoly, které čas od času kousnou do housky, nechtějí lyžovat, chtějí raději domů – za kamarády, za herní konzoli, do svých pokojů, hlavně pryč.

Ale tenhle rok proběhl jinak. Josua poznal Piu. Bylo to jako přehodit výhybku. Jako x v rovnici, kterou nikdy do té doby

nedokázal vyřešit. Samozřejmě že pro něj nebylo lehké odejít od Julie a od dětí. Změnit život není jako převléknout košili. Přesto to udělal. Josua změnil svůj život od základů. A Pia ten svůj. I ona byla předtím vdaná. Za architekta jménem Tom, který podle Josuy vypadá až moc dobře, spíš jako herec než architekt.

Nikdy není hezké, když se rozpadne rodina. Ale hezké není ani, když rodina zůstává pohromadě ze špatných důvodů. Zodpovědnost, rozum, děti, chybějící předmanželská smlouva, staré dobré časy, vzpomínky na tenkrát, které už dávno není.

Dávám vám rok. Maximálně dva, slyší ještě Josua svou matku. Stála tam samolibě, ruce v bok, povýšený pohled i přesto, že k němu musí vzhlížet. Ta situace připomněla Josuovi jeho mládí, příšerné déjà vu. Jako by mu zase bylo dvanáct a kancelář byla jeho tehdejší dětský pokoj. *Je to jen takové období, krize středního věku. Věř mi, to přejde.*

Tři dny nato koupil Josua dům v Sollnu a sestěhoval se s Piou. Výraz obličeje jeho matky, když jí to řekl, byl k nezaplacení. Ještě dnes to Josuu pobaví, když si na to vzpomene.

S úsměvem krájí mrkev. V pozadí tiše hučí digestoř a z obývacího pokoje je slyšet nějaká píseň z filmu *Sladký život*. Josua se pohledem zastaví u vánočního stromku vedle pohovky. Je malý a křivý. Když se na něj Pia dívala, říkala, že vypadá jako starý tlustý chlap. Koupila ho ze soucitu. *S vánočními ozdobami bude určitě vypadat hezky*, říkala. A měla pravdu. Josua ho vlastnoručně zdobil – poprvé za poslední roky. Spousta věcí v tomto roce byla poprvé za poslední roky, některé dokonce poprvé vůbec.

Josua spokojeně vydechne. Žádné slavnostní oblečení, žádná upjatá večere se stříbrnými příbory a rodiči, kteří nemají bůhvíjak rádi protějšky svých dětí a ani sebe navzájem. Juliin otec Friedrich, který dopije třetí sklenku vína už v 18 hodin, aby ten Štědrý večer nějak přežil. Dobře oblečení lidé, perfektní stromek, svíčky a hromady dárků, které se se zápletem rozbalují a nakonec se nikomu nelíbí.

Josua se dívá přes kuchyňský ostrůvek na svou přítelkyni, která – jestli řekne po dezertu ano – se stane brzy jeho ženou. V kapse svých kalhot nahmatá malou sametovou krabičku. Rozhodl se pro starožitný zásnubní prsten ve francouzském stylu art deco. Platina, čirý safír, osazený brilianty. Skoro sedm tisíc eur – tak akorát.

„Slyšel jsi to?“ zeptá se Pia a vzhledne.

„Ne,“ odpoví Josua. „Co?“

„No, to cvaknutí.“

V tu chvíli vyskočí Mable, běží do chodby a začne štěkat – tak jak štěká, jen když se něco děje. Najednou přestane, jako kdyby ji někdo vypnul.

„Někdo je v domě,“ šeptá Pia s kuchyňským nožem v ruce.

Josua zakroutí hlavou. „To není možné,“ odvěti tiše, „sám jsem předtím zapínal alarm. Sem se nikdo nedostane.“

„V budoucnu byste měl své přítelkyni víc věřit,“ ozve se hluboký hlas za Josuou a ten se prudce otočí. „Krásný dobrý večer, pane Sieversi. Mrzí nás, že vám zkřížíme plány, ale dnes večer budete muset ještě pracovat.“ Krátce pohlédne z Josuy na Piu. „A vy teď raději odložte ten nůž, paní Marinová. My jsme tu ve třech a jsme ozbrojení. Vaše vila je uzamčená. Ven se nedostanete.“

PRŮZKUM DOMÁCNOSTÍ.

Věděl, že tenhle den přijde. Že se den X někdy stane *dneškem*. A už je to tady. Po téměř devíti měsících, kdy se tato událost abstraktně vznášela v budoucnosti, stojí nyní před ním. Skutečně tam být je jiné, než si představoval. Opravdové takovým způsobem, že se začíná potit. Tenhle byt má svůj specifický odér, voní po penězích. Po čerstvých květinách, drahém parfému, kůži. Je to něčí domov. Předtím to bylo jen místo, které člověk zkoumá. Černobílá studie, půdorys, který se učíte na zpačet. Práce.

Nepochybuje o plánu, o jeho správnosti – realita je dostatečným ospravedlněním. A přesto cítí pochyby, které by nečekal. Jako by si až nyní uvědomil, že se jedná o reálného člověka. Osoba, která nosí parfém vonící po bergamotu. Někdo, kdo používá prací prášek pro alergiky – nebo ho vyžaduje používat.

Jeho průzkum před akcí ukázal, kde se páni, popřípadě paní domu nejméně zdržují. Technické místnosti, prádelny, dílny. Z toho důvodu se umístili přesně tam. Stojí tam tiše v tmavé místnosti. Jsou tři, on uprostřed, nikdo se ani nehne. Dveře jsou jen přivřené, spodní pant při zavírání vrže, tak je nechali otevřené. V chodbě jsou slyšet kroky. A hlas, který šeptá. Čekají na povel, na svůj zásah. Už to nemůže trvat dlouho.

Zbraň už má odjištěnou. Až na úzký kužel světla je tma, jako by byl byt černobílý. Dívá se skrz díry své masky. Je v ní teplo

a dusno. A to večer teprve začíná. Umělá hmota a nervozita nejdou dohromady.

Používejte výhradně svá krycí jména. Až to začne, mluvte, jen když to bude nutné. Budete nervózní, to není problém. Držte se prostě plánu. Myslí na Finche, na jeho pronikavý pohled, na pravdu v jeho očích. Víte, čeho jsou ti lidé schopní, slyší ho říkat. Víte, co udělali.

„Připravte se,“ říká hlas v jeho uchu. „Zásah za dvě minuty.“
Je připraven. Už měsíce.